

emporion.

Un text de Jordi Prat i Coll per a ser musicat algun dia.

Per a en David, la Noe i l'Aina, les ànimes de la BCN216.

Concert tetralitzat amb música orquestral contemporània. Cada personatge hauria d'estar compostat per algú diferent, o no¹.

Les quatre històries expliquen "la vida" de quatre membres d'una mateixa família.

---

¹ Aquest projecte mai es va poder dur a terme. Rellegint-lo penso que potser també podria funcionar total o parcialment com a base d'un espectacle purament textual, de circ, musical, de dansa o híbrid de molts llenguatges escènics.

PRÒLEG.

Director: *(A públic)* Obro l'ordinador. Clico sobre l'icona del Firefox. Em surt per defecte el Google, com sempre. Em connecto a *Google earth* i de mica en mica, encuriósit, tot fent zoom m'acosto més i més i més on sóc ara, i on sóc? *(Canviar segons el lloc de representació)* A Catalunya, a Barcelona, a l'Auditori, a la sala Oriol Martorell, a l'escenari, davant del faristol del director, una persona, sóc jo? em giro *(ho fa)* moc els braços i per art de màgia... allò que sempre havia somiat de petit rere el taulell de la merceria entre calces i mitjons, m'emociono per dins.... moc els braços *(ho fa)* i la BCN216 comença a tocar les primeres notes d'"**emporion**"

L'ANNA.

0. *L'Anna neix.*

1. LA MARE

La mare va morir quan jo tenia quatre anys.
Els meus altres dos germans sí que s'en recorden d'ella.
Jo no.
La mare va morir quan jo tenia quatre anys
el record més fresc que en tinc d'ella és el d'una fotografia.

M'agafa en braços a Empúries.
Fa vent.
Els nostres cabells es confonen i ens mig tapen la cara.
Les dues estem somrient.
Estic convençuda que mirant l'home que ens feia la fotografia
les dues, en aquell precís instant efímer del clic, de prémer el botó
érem felices.
Jo duia un barret ridícul per resguardar-me del sol
M'agradaria pensar que encara el conservo.
Però no és veritat. No sé on va anar a parar aquell barret.
No sé on para aquell barret.
Com tampoc sé on para... ara... la meva mare.
Ni aquella fotografia.

2. *Passen uns anys.*

3. LA SANG ÉS DOLÇA.

A casa només som el meu pare i jo.
Els meus germans són fora.
I comencen a passar-me coses estranyes.
Em comencen a passar coses estranyes.

La sang és dolça.

I no és la menstruació.

4. LA FESTA.

Els músics de l'orquestra es revolten com adolescents. Toquen mig malament degut el sobreexés d'energia. Ballen. Es forma una parella. Un petó tendre als llavis. Els músics tenen vergonya.

5. L'ENDEMÀ.

Des d'aquella festa vaig saber que era diferent als demás.
Els altres s'ho pensaven... jo ho era.
Tots vivien el que els passava.
Intensament. Matusserament.
Jo contemplava el que vivien els altres.
Intensament. Clínicament.
Jo no volia un petó tendre i mal fet.
Jo no volia un mig tocar-se per casualitat.
Jo no volia enviar d'amagat missatges a classe de matemàtiques.
De fet, jo no volia sortir de casa.
Tot el que volia era a casa.
Ho tenia clar.
Estava enamorada.
No era un caprici.
M'havia enamorat.

M'havia enamorat...

Només havia d'esperar.
Esperar el moment precís.
Alçar la mirada, somriure
i esperar el clic.

EN PEP.

0. Vida d'en Pep.

1. EL CONCURS.

Presentador: Primera ronda. Tres concursants. De tres, n'eliminarem un.

PEP: Estava nerviós. El meu primer concurs. Tenia 18 anys acabats de fer. El meu primer concurs "professional". No aquelles merdes d'adolescent. Volia els diners. Necessitava els diners. Havia de marxar. El meu primer concurs. La vida... Tot es guanya. Tot es perd. I tot segueix el seu curs si no ho canviem... com en un concurs.

Presentador: El primer que falli una pregunta del nivell U quedarà eliminat.

PEP: Perquè la vida és un concurs.

Presentador: Preparats? Nivell U. Tres. Dos. Temps!

Presentador: Elvira: Capital de Cambodja?

A: PHOM PHEN

Presentador: Correcte. Marc: Capital de Laos?

B: VIENTIANE

Presentador: Correcte. Pep: Capital de Taiwan?

PEP: TAIPEI.

Presentador: Correcte.

PEP: La primera l'havia respost bé. Tot era començar!

Presentador: Elvira: Digui'ns dos quadres de Velázquez?

A: LAS MENINAS i LAS HILANDERAS.

Presentador: Correcte. Marc: Digui'ns dos quadres de Goya?

B: RIÑA DE GATOS y... y... LA MAJA DESNUDA.

Presentador: Correcte. Pep: Digui'ns dos quadres de Picasso?

PEP: LES SENYORETES DEL CARRER AVINYÓ i EL GUERNIKA.

Presentador: Correcte. Elvira: Nom del protagonista de *La Metamorfosis* de Franz Kafka?

A: GREGOR SAMSA.

Presentador: Correcte. Marc: Protagonista de *Cien años de Soledad* de Gabriel García Márquez?

B: AURELIANO BUENDÍA.

Presentador: Correcte. Pep: Nom propi de la protagonista de *La Plaça del diamant* de Mercè Rodoreda?

PEP: NATÀLIA.

Presentador: Correcte. Elvira: Ordeni de més antic a més contemporani els següents compositors: Wagner, Mozart i Stravinsky.

A: MOZART, WAGNER i STRAVINSKY.

Presentador: Correcte. Marc: Ordeni de més antic a més contemporani els següents compositors: Schoenberg, Bach i Beethoven.

B: BACH, BEETHOVEN i SCHOENBERG.

Presentador: Correcte. Pep: Ordeni de més antic a més contemporani els següents compositors: Granados, Haendel i Chopin.

PEP: HAENDEL, CHOPIN i GRANADOS.

Presentador: Correcte. Elvira: Quin número irracional s'adopta com a base dels logaritmes neperians?

A: EL NÚMERO E.

Presentador: Correcte. Marc: Quin és el símbol que representa al logaritme neperià?

B: EN?

Presentador: Incorrecte! Aturem aquí el joc. El símbol que representa al logaritme neperià és IN o bé L, que és el més comú.

PEP: Ha fallat! Ara, sí! Tinc més a prop el meu "dream".

Presentador: Juguem amb l'Elvira i en Pep. Dos concursants. Nova bateria de preguntes. Nivell Dos. Qui falli primer queda eliminat. Comencem ara per en Pep que és a qui per torn li tocava la propera pregunta. Preparats? Nivell Dos. Tres. Dos. Temps! Pep: L'un era pintor, l'altre és actor. Un es deia Francis. L'altre es diu Kevin. ¿Quin cognom d'embotit els uneix?

PEP: BACON

Presentador: Correcte. Elvira: L'Henry va pintar quadres naïf, mentre que en Jean-Jacques amb la seva filosofia va inspirar la revolució francesa. ¿Quin cognom els uneix?

A: ROUSSEAU.

Presentador: Correcte. Pep: $7+8 \times 3$?

Pep: 45.

Presentador: Correcte. Elvira: $14-3 \times 5$?

A: 45.

Presentador: Correcte. Pep: Segons la iconografia cristiana què ofereix Santa Àgueda en una safata com a símbol del seu suplici?

Pep: Els seus pits mutilats.

Presentador: Correcte. Elvira: Segons la iconografia cristiana què ofereix (A partir d'ara tant el presentador com l'Elvira com en Pep seguiran una cantarella on prosòdiament es repetirà les preguntes del concurs encara que no entenguem què es pregunta. Només s'entendrà la paraula: Correcte! Per sobre d'aquesta base hi haurà el següent parlament d'en Pep:)

PEP: Més a prop més a prop. Més a prop més a prop.

El meu "dream" més endins.

MUSTAFÁ KEMAL ATATURK.

Correcte. Correcte. Correcte.

Mai a la història del concurs s'havien fet mai

en tota la història del concurs s'havien fet

tantes preguntes... 10 preguntes...

havia de marxar... no volia estar aquí...

havia d'obtenir uns diners només per a mí...

sí

i ja en portàvem 50

mai mai en la història del concurs mai

tantes preguntes com avui...

des que vaig veure Bambi tenia un somni

tant plorar Bambi m'havia de servir

d'alguna cosa

i ja en portàvem 80

mai en la història mai en la història del concurs

tantes preguntes

L'INICI DE LA SEGONA GUERRA MUNDIAL.

Correcte. Correcte. Correcte.

Putà Elvira... falla....

Truja Elvira... perquè no erres...

Disney era el somni, però ara tenia un nou nom

tenia nom de Dream... la terra promesa...

era Dreamworks el meu somni i el concurs el mitjà...

HIPÒFISIS.

Correcte. Correcte. Correcte.
Puta truja....
Truja puta...
Mai. Mai en tota la història del concurs
mai dels mais tantes preguntes i ja en portàvem 122
Primer va ser la de Bambi
després... va ser la meva...
Ho sento... sento deixar-vos... però me n'he d'anar...
no sóc jo... és el destí
i per fi
la pregunta 146.

Presentador: Elvira: Tambor era el conill, Flor la mofeta però recorda com es deia la cervatella que es convertiria en la parella de Bambi?

A: AURORA.

Pep: No! FALINA!

Presentador: Efectivament és incorrecte! Falina era la resposta correcta. I ara només juguem amb en Pep.

PEP: I tot és continuar. Tot sol. Havia arribat a la final. A la prova final. Un minut i tres melodies per reconèixer. Tres. Dos. Temps! *(Sonaran tres melodies diverses a escollir per l'equip creatiu. La dificultat hauria d'anar en augment. Quan es cregui pertinent PEP aturarà la música per dir la resposta. El Presentador dirà CORRECTE rere cada encert. Quan en PEP aturi la darrera melodia just a punt de finalitzar el minut hi haurà un gran silenci. Sobre aquest silenci:)* No vaig guanyar el concurs però el meu curs no el va triar un concurs. Vaig marxar de casa. Ho havia decidit des de la mort de la mare. Des de... Ara treballo a Dreamworks, a Glendale, Califòrnia estic en la secció que desenvolupa softwares per tal d'aconseguir la màxima veracitat al pèl mullat. Sense mi els nens del futur no podran somiar. Com els originaris del cinema faig en la mesura que m'és permès que els nens s'evadeixin i que entrin via pèl mullat on els somnis es fan realitat.

On les mares moren de mentida.

2. LA FOTOGRAFIA.

Només em vaig endur una fotografia.

Una

una única fotografia

on no hi surto jo.

LA CRISTINA.

0.

Infermera:

M'agradaria saber què pensa.

M'agradaria saber si pensa.

M'agradaria saber, si pensa, què pensa.

Sí, m'agradaria.

1. Cristina: Quan era petita m'inventava problemes. Només per poder-los explicar al meu pare. Les meves amigues tenien problemes de debò, jo no. Una tenia els pares separats. L'altra li faltava una mà degut a un accident domèstic amb una estufa i la meva tercera millor amiga era gitana. Jo no. Jo era normal.

2. Cristina: Els diumenges anàvem tots plegats a Empúries, especialment a la primavera. A mi m'agradava molt. Sobretot quan feia vent. Quan bufava fort la tramuntana. Proveu de fer un castell de sorra quan fa tramuntana. No pots parar de riure. Llibertat absoluta!

3. Cristina: Al meu germà quan no estudiava, que era gairebé sempre, li agradava fer de *pinxe*. Quan la mare feia bunyols per quaresma ell l'ajudava, era el gran. Jo, mentrestant, vigilava l'Anna que també feia bunyols. Però de plastilina.

4. Cristina: El meu germà dormia a l'habitació del costat. Abans de ficar-nos al llit jugàvem a picar la paret tot seguint un codi. Jo m'imaginava que qui em responia era algun fantasma retingut feia segles a casa nostra i que demanava la meva ajuda per sortir de l'espai entra la Vida i la Mort. En Pep es deuria imaginar que jo era l'Einstein o en Picasso. Mai li vaig preguntar. Quan va néixer l'Anna la van ficar a dormir a la meva habitació. Ens van acabar els codis secrets. Es van acabar els fantasmes.

5. Cristina: Al supermercat he vist com l'àvia, d'amagat, es ficava al bolso una llauna d'escopinies.

6. Cristina: La mare m'ha disfressat de núvia. Ha agafat el seu vestit, l'ha tret de la capsa on el tenia amagat i me l'ha fet posar. M'ha fet fotografies. Jo era feliç, em sentia una princesa. Era una princesa. Com que em faltava el ram he agafat un coixí que tenia dibuixat unes flors. Després hem fet venir en Pep perquè fes de nuvi. No ha volgut. Ha marxat remugant dient que érem idiotes i ens hem posat a riure. Jo, ritualment, m'he posat d'esquenes a la mare i a la de tres he llençat el coixí enrere amb força, com havia vist fer a les pel·lícules amb el ram. Quan m'he girat he vist la mare amb el coixí a les mans, tenia els ulls humitejats.

7. Cristina: 16 d'agost de 1992. La mare ha mort de càncer.

8. Cristina: Quan he anat a fer fotocòpies de bioestadística he vist com a la fotocopiadora del quart pis, la que no hi ha mai ningú perquè està mig amagada, hi havia un noi amb el pantalons abaixats fent-se una fotocòpia del cul. Quan m'ha vist s'ha posat les mans al sexe per tapar-se les vergonyes i instantàniament una llum verdosa l'ha il·luminat d'esquerra a dreta. Després no ha sabut què fer. No miris m'ha dit. Gira't. No li he fet cas. Ens hem aguantat la mirada. No s'ho esperava. Així que desafiant ha baixat de la fotocopiadora, s'ha girat, i mig de puntetes, era baixet, s'ha estintolat sobre la safata transparent de la màquina i s'ha fet una fotocòpia dels seus atributs. Jo no l'he deixat mai de mirar. S'ha apujat els pantalons, ha recollit les seves coses i m'ha dit: Té, un regal. I ha marxat corrents escales avall. A les mans m'hi havia deixat les dues fotocòpies. La del penis i testicles i la del cul. Amb boli blau, a una natja hi havia anotat un número de telèfon. Com s'ho ha fet? Porto gairebé un any a la universitat. La vida no és fàcil però és vida.

9. Cristina: Estic atrapada. Després del cop al cap no recordo res més. Sé que hi sóc. Però no sé on sóc. Només sé que qui més em ve a visitar és una infermera.

10. *Vida "fantasmal" de la Cristina.*

11. Infermera:

M'agradaria saber, si pensa, en què pensa.

EN FRANCESC.

AVUI

Avui, casualment, he mirat el primer episodi d'un decàleg televisiu. Encara estic xocat per l'esdeveniment. Primer episodi: "No estimaràs". Mai havia vist una història semblant. Com una fina agulla la filmació ha travessat quelcom molt profund de la meva ànima. Suor freda. Fins i tot he hagut d'abaixar les persianes. Em feia por ser vist des de fora.

Que em jutgessin.

AHIR

Ahir tot era senzill.
Passen coses.

La vida es complica, res més.

AVUI

Avui fa nou mesos.
L'infern és un mateix.

AHIR

Semblava que era ahir que et vaig conèixer.
Semblava que era ahir que descobríem el gelat de festuc.
Semblava que era ahir que tenint-te em tenia.
Semblava que era ahir que vas morir.
Semblava que era ahir que en Pep va marxar a Califòrnia.
Semblava que era ahir que preparàvem carmanyoles.
Semblava que era ahir que la Cristina va tenir l'accident.
Semblava que era ahir que va néixer la petita, l'Anna.
Semblava que era ahir que us fotografiava a Empúries.
Empúries.
Empúries.
Empúries.
Empúries.
Semblava que era ahir que et vaig conèixer.
Semblava que era ahir que vas morir.

AVUI

Avui fa nou mesos que sense saber com amb l'Anna fem l'amor.
No tinc paraules.

Senzillament, la vida és complicada. Res més.

EPÍLEG.

Director: Torbat em giro per mirar la platea. Ningú. L'auditori és buit. Davant meu no hi ha ningú. Abaixo els braços. Silenci. Tanco l'ordinador. I me'n vaig a casa.

FOSC i FINAL.